

- Frifindelse i det hele.
- Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG tilpligtes at betale appellantens omkostninger i forbindelse med sagen for Retten og for Domstolen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for appellen fremsat fire appelanbringender:

1. Med det første appelanbringende har appellanten gjort gældende, at Retten retligt ukorrekt underkendte Kommissionens skønsmargen. Afgørelsen af, om en garanti har en støtteværdi, er et økonomisk komplekst spørgsmål, hvorved Kommissionen råder over en skønsmargen. Denne skønsmargen har Kommissionen under sin langvarige afgørelsespraksis udøvet på den måde, at den har beregnet støtteværdien af garantier ydet af de tyske delstater i overensstemmelse med de tyske myndigheders retningslinjer til 0,5 % af garantiværdien. Den senere offentliggørelse af 2000-garantimeddelelsen kan ikke ændre herved.
2. Derudover underkendte Retten (andet appelanbringende), at der for så vidt angår støttebegrebet i artikel 107 TEUF er tale om et objektive begreb, som ikke kan påvirkes af Kommissionens godkendelse. Støtteværdien af en garanti kan ikke ændres ved en godkendelse af støtteordningen. Dette gælder særligt for så vidt angår de minimis-støtte, da en sådan ikke henhører under artikel 107 TEUF og derfor ikke kan være genstand for en godkendelsesafgørelse fra Kommissionens side.
3. Med det tredje appelanbringende har appellanten gjort gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af lighedsprincippet. Ved beregningen af garantiers støtteværdi på grundlag af godkendte og ikke-godkendte støtteordninger er der tale om det samme faktiske forhold, som uden objektiv begrundelse behandles forskelligt. Endvidere foretog Retten ved anvendelsen af 0,5 %-metoden retligt ukorrekt en sondring mellem garantier, der blev ydet før og efter offentliggørelsen af 2000-garantimeddelelsen. Kommissionens praksis i forhold til Tyskland er imidlertid i det foreliggende tilfælde mere speciel end den almindelige garantimeddelelse, og den her omtvistede beregningsmetode ville desuden også være lovlig, hvis den kunne måles efter garantimeddelelsens målestok.
4. Endelig har appellanten med det fjerde appelanbringende gjort gældende, at der foreligger en retlig fejl ved bedømmelsen af retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Beskyttelsesværdig er for det første Land Hessens forventning om, at Kommissionen har accepteret 0,5 %-metoden i sin langvarige afgørelsespraksis og endvidere udtrykkeligt har bekræftet dette i sin skrivelse af 1998. Derudover har Kommissionen under den omfattende undersøgelsesprocedure af de Land Hessens garantiretningslinjer ikke anfægtet 0,5 %-metoden.

Appel iværksat den 28. maj 2015 af Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 17. marts 2015 i sag T-89/09, Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG mod Europa-Kommissionen

(Sag C-246/15 P)

(2015/C 236/42)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG (ved Rechtsanwältin J. Heithecker og J. Ylinen)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Land Hessen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Punkt 2 i den appellerede doms konklusion ophæves, for så vidt som det tredje anbringende vedrørende investeringsstøtten og salget af en offentligt ejet grund forkastes.
- Punkt 3-5 i den appellerede doms konklusion ophæves.
- Kommissionen og Land Hessen tilpligtes at betale sagens omkostninger

Endvidere opretholdes følgende af de påstande, som appellanten nedlagde i første instans:

- Kommissionens beslutning K(2008) 6017 endelig af 21. oktober 2008 statsstøtte N 512/2007 — Tyskland, Abalon Hardwood Hessen GmbH annulleres, for så vidt som det deri fastslås, at den anmeldte støtte med regionalt sigte udgør eksisterende støtte som omhandlet i artikel 1, litra b), nr. ii), i forordning (EF) nr. 659/1999.
- Kommissionens beslutning K(2008) 6017 endelig af 21. oktober 2008 statsstøtte N 512/2007 — Tyskland, Abalon Hardwood Hessen GmbH annulleres, for så vidt som det deri fastslås, at salget af en offentligt ejet grund ikke udgør statsstøtte som omhandlet artikel 87, stk. 1, EF.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i første instans.

Anbringender og væsentligste argumenter

Denne appel vedrører de forudsætninger, hvorunder Kommissionen kan forkaste klagepunkterne fra en direkte konkurrent til støttemodtageren i en klagesag vedrørende statsstøtte uden at indlede en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk.2, TEUF.

Appellanten er af den opfattelse, at Retten i den appellerede dom skulle have tiltrådt det tredje anbringende, hvormed det blev anfægtet, at der ikke blev indledt en formel undersøgelsesprocedure, ikke kun — som det var tilfældet — i forhold til den anfægtede støtteforanstaltning i form af garantier, men også med hensyn til de anfægtede støtteforanstaltninger i form af investeringsstøtte og salg af en offentligt ejet grund.

Appellanten har til støtte for appellen fremsat fem anbringender:

1. Retten begik for så vidt angår investeringsstøtten en retlig fejl ved at fastslå, at afgørelsen af 6. december 2007 var irrelevant ved behandlingen af det tredje anbringende, eftersom Kommissionen på trods af, at den foretog en omhyggelig undersøgelse i forbindelse med den administrative procedure, ikke kunne være bekendt med denne afgørelse, og endvidere kunne denne afgørelse ikke indvirke på resultatet af Kommissionens undersøgelse.
2. Retten anlagde et åbenrigt urigtigt skøn og begik flere retlige fejl ved at fastslå, at i henhold til den sagkyndige udtalelse vedrørende værdien af den offentlige grund, der blev solgt til støttemodtageren, var de bygninger, der lå på nævnte grund værdiløse.
3. Retten begik en retlig fejl ved at finde, at Kommissionen i den administrative procedure retmæssigt kunne lægge til grund, at beløbet på 1 400 000 EUR, der blev fratrukket i den i henhold til den sagkyndige udtalelse vurderede købspris, svarede til markedsprisen for nedrivningen af samtlige de bygninger, der lå på den til støttemodtageren solgte grund.
4. Retten begik flere retlige fejl i forbindelse med vurderingen af § 4, nr. 6, i kontrakten om køb af grunden, som foreskriver, at støttemodtageren skal lade nedrive samtlige de bygninger, der ligger på den pågældende grund, og foretage yderligere betalinger til overdrageren af grunden, såfremt der ikke foretages hel eller delvis nedrivning inden 10 år efter overdragelsen af grunden, eller det viser sig, at gængse nedrivningsomkostninger ligger under de i den nævnte kontrakt fastsatte 1 400 000 EUR.
5. Retten pålagde med urette appellanten at betale sagens omkostninger, eftersom søgsmålet var begrundet med hensyn til tre af de fem anfægtede støtteforanstaltninger, og appellanten med hensyn til de to yderligere støtteforanstaltninger kun havde anlagt sag, fordi hverken de dokumenter, der blev tilsendt denne under den administrative procedure, eller kommissionsbeslutningen indeholdt detaljerede oplysninger derom.